

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 619/2023-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Jánom Spišákom, advokátom, Idanská 17, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/208/2019 z 18. novembra 2020 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/122/2022 z 24. mája 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. augusta 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, podľa čl. 37 ods. 3 listiny a podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických práva (ďalej len „medzinárodný pakt“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a tiež žiada náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou adresovanou Okresnému súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“), od 1. júna 2023 Mestský súd Košice, domáhala voči žalovanému [Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „MVS SR“)] zaplataenia znehodnoteného stavebného materiálu v čiastke vyčíslenej znalcom spolu s úrokom z omeškania.

2.1. Žalovaný ako objednávateľ a sťažovateľka ako zhotoviteľka uzatvorili 6. marca 2006 zmluvu o dielo na rekonštrukciu objektu [REDAKOVANÉ] (ďalej len „zmluva o dielo“). Žalovaný však 9. februára 2007 ukončil práce na predmetnom diele s okamžitou platnosťou a sťažovateľka 28. apríla 2007 ukončila práce na diele, ktoré mali udržiavací charakter, stavba bola zakonzervovaná a bolo zabezpečené stráženie. Aj po skončení stavby prebiehali rokovania medzi účastníkmi konania týkajúce sa pokračovania v diele, avšak bez výsledku, a k dohode nedošlo.

2.2. Súd [popri vypočutí sporových strán, svedka ([REDAKOVANÉ] ako zamestnanca žalovaného), oboznámení sa s listinnými dôkazmi] v konaní ustanovil súdneho znalca [REDAKOVANÉ] z odboru stavebníctva (ďalej len „znalec“). Znalec určil celkovú hodnotu zakúpeného a nezabudovaného stavebného materiálu na rekonštrukciu predmetného zariadenia (98 839,96 eur) a určil, že nešlo o vysoko špecifické materiály, ale o materiály bežne vyrábané s bežnými technickými vlastnosťami, ktoré mohli byť použité na inú stavbu. Znalec zistil, že došlo k znehodnoteniu niektorých materiálov ohodnotených na sumu 19 435,47 eur.

2.3. Sťažovateľka v priebehu konania rozporovala niektoré závery v znaleckom posudku a navrhla vykonať ďalšie dokazovania (výsluch znalca k jej námietkam, prípadne doplnenie znaleckého dokazovania, vypočutie svedka [REDAKOVANÉ] Súd tieto návrhy zamietol, keďže vykonanie týchto dôkazov by bolo nadbytočné.

3. Okresný súd žalobu zamietol rozsudkom sp. zn. 15C/139/2014 z 12. októbra 2018, ktorý bol následne v odvolacom konaní napadnutým rozsudkom krajského súdu potvrdený.

3.1. Konajúce súdy dôvodili, že sťažovateľka neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala svoj právny nárok na žalovanú sumu (resp. základné predpoklady na svoj nárok na náhradu škody vyplývajúci z príslušných ustanovení Obchodného zákonníka). Zo zmluvy o dielo vyplynulo, že vlastnícke právo k dielu prechádza na žalovaného dňom odovzdania a prevzatia diela, ktoré však žalovaný neprevzal, a preto je vlastníkom diela sťažovateľka. Pretože bolo dokazovaním zistené, že predmetný stavebný materiál nebol vysoko špecifickým materiálom, mohla ho sťažovateľka použiť aj na inej stavbe. Súdy ustálili, že vlastníkom stavebného materiálu je sťažovateľka, a preto žalovaný neniesol na tomto materiáli nebezpečenstvo škody.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie odmietol sčasti podľa § 447 písm. c) CSP z dôvodu procesnej neprípustnosti [vo vzťahu k namietanej vade konania podľa § 420 písm. f) CSP] a sčasti podľa § 447 písm. f) CSP (vo vzťahu k namietanému právnemu posúdeniu podľa § 421 ods. 1 CSP).

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka podala žalobu proti žalovanému z dôvodu vzniknutej škody v podobe úbytku na jej majetku (znehodnotenie stavebného materiálu značnej hodnoty), ktorá mala nastať z dôvodu nečinnosti žalovaného a z dôvodu porušenia jeho povinností, ktoré mu vyplývali zo zmluvy o dielo. Nesúhlasí so znaleckým určením celkovej hodnoty zakúpeného a nezabudovaného stavebného materiálu (podľa jej prepočtov hodnota predmetného materiálu predstavuje sumu 128 790,35 eur,

kým prepočet znalca predstavuje 98 839,96 eur). Sťažovateľka identifikovala rozdiely v určených hodnotách pri niektorých položkách stavebného materiálu. Práve z dôvodu existencie rozporov medzi údajmi v znaleckom posudku a reálnym stavom navrhla vykonať dokazovanie výsluchom znalca a k jej námietkam navrhla zadovážiť aj písomné stanovisko znalca. Dodáva, že prechádzajúca sudkyňa mienila tento dôkaz vykonať, aj predvolala znalca na pojednávanie, ktoré však bolo odročené. Tým, že súd uvedené návrhy neakceptoval, bola zbavená možnosti uniesť dôkazné bremeno a povinnosť tvrdenia.

6. Sťažovateľka obdobný procesný nedostatok identifikuje aj v konaní pred odvolacím súdom; podľa jej názoru mal krajský súd podľa § 383 a § 385 ods. 1 CSP obligatórne nariadiť pojednávanie, pretože vo veci bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. Keďže postupoval v rozpore s týmito ustanoveniami, odňal jej možnosť konať pred súdom a produkovať ďalšie dôkazy na preukázanie jej tvrdení. Porušenie jej procesných práv sa tak prejavilo vo výsledku konania formulovanom vo výroku rozhodnutia vo veci samej.

7. Sťažovateľka namieta aj tvrdenie najvyššieho súdu v napadnutom uznesení o tom, že neuniesla dôkazné bremeno a že odvolaciemu súdu nemožno vyčítať pochybenia. Vytýka mu, že sa nezaoberal jej podstatným argumentom (nevykonanie ňou navrhovaného dôkazu výsluchom znalca) namietaným v odvolaní a dovolaní. V rozpore so základným právom na spravodlivý súdny proces považuje aj spôsob, akým odvolací a dovolací súd uskutočnili vyváženie dotknutých v kolízii stojacich záujmov a hodnôt. Tým došlo k znevýhodneniu sťažovateľky v jej procesnom postavení, čo má za následok porušenie základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa ústavy, listiny a medzinárodného paktu. Podľa jej názoru rozsudok krajského súdu trpí vadami, preto podala dovolanie, ktoré najvyšší súd nedôvodne odmietol, pričom sa nevysporiadal s jej námietkami a dovolacími dôvodmi, na ktoré jej nedal súd vo svojom uznesení vôbec žiadnu odpoveď, preto považuje napadnuté uznesenie za nesprávne.

8. Popri hlavnej argumentačnej línii sťažovateľka ďalej namieta, že súdy sa vôbec nezaoberali skutočnosťou, že žalovaný odstúpil od zmluvy o dielo v znení jej dodatkov č. 1 až 4 ešte koncom roku 2013 listom podpísaným generálnym riaditeľom sekcie hnutel'ného a nehnuteľného majetku, pričom žiadna náhrada škody ani ušlý zisk neboli sťažovateľovi uhradené. Súdy sa tiež nezaoberali tým, že došlo k znehodnoteniu nezabudovaného stavebného materiálu v hodnote 19 435,47 eur.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Zásadná sťažnostná námietka prelínajúca sa v prevažujúcej časti ústavnej sťažnosti je orientovaná do roviny dôkaznej vady nevykonaním ďalšieho navrhovaného dokazovania (výsluch znalca/písomné stanovisko znalca k námietkam sťažovateľky) v prvostupňovom a odvolacom konaní. Neumožnenie konfrontovať znalca so spornými závermi v znaleckom posudku malo podľa sťažovateľky vplyv na zistenie rozhodujúcich skutočností pre vydanie spravodlivého rozhodnutia. Opomenutý dôkaz a taktiež nevysporiadanie sa súdov s uplatnenou argumentáciou sťažovateľky dosahujú podľa sťažovateľky ústavnoprávnu relevanciu nielen z perspektívy porušenia základného práva na spravodlivý súdny proces, ale aj z pohľadu jej znevýhodnenia v súdnom konaní s následkom porušenia práva na rovnosť účastníkov konania. Z uvedeného dôvodu sa v konaní pred ústavným súdom domáha zrušenia rozsudku krajského súdu o potvrdení

výroku prvostupňového súdu o zamietnutí jej žaloby a zrušenia uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí jej dovolania.

10. Ústavný súd sa najskôr zaoberal tým, či má právomoc preskúmať obidve napadnuté rozhodnutia. Vo vzťahu k porušeniu práv sťažovateľky rozsudkom krajského súdu uvádza, že sťažovateľka sa preskúmania namietaných procesných väd v konaní pred odvolacím súdom a nesprávneho právneho posúdenia domáhala pred najvyšším súdom využitím dovolania [odôvodnené dovolacími dôvodmi podľa § 420 písm. f) CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP], ktoré najvyšší súd preskúmal a o ktorom aj rozhodol. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľky vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozsudku krajského súdu. Vzhľadom na to, že na zabezpečenie účinnej ochrany svojich základných práv mala sťažovateľka k dispozícii účinný prostriedok nápravy (dovolanie), bolo potrebné jej sťažnosť v tejto časti vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu odmietnuť pre nedostatok právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľky uznesením najvyššieho súdu ústavný súd z hľadiska ústavného posúdenia rešpektuje právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať prípustnosť dovolania. V prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nezasahuje do ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale ani formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

12. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

13. Citovaný ustálený postoj ústavného súdu k požiadavkám na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je teda založený na povinnosti dať odpovede len na otázky, ktoré mali pre vec *podstatný* význam.

14. Z obsahu napadnutých rozhodnutí konajúcich súdov ústavný súd ustálil, že pre výsledok meritórneho rozhodnutia v tejto malo *podstatný* význam posúdenie dôvodnosti sťažovateľkou uplatneného nároku na náhradu škody voči žalovanému. Právnu podstatou sporu teda bolo, či došlo ku kumulatívne naplneniu zákonných predpokladov na vyhovie žaloby o náhradu škody, ktorých existenciu musela v konaní preukázať sťažovateľka. V konaní nebolo sporné,

že sťažovateľka obstarala materiál, a ani to, že žalovaný dielo neprevzal. Tiež nebol sporný ani obsah zmluvného dojednania strán konania o okamihu prechodu vlastníckeho práva k dielu. Nebolo sporné ani oznámenie žalovaného o zastavení prác z februára 2007 a z toho vyplývajúca možnosť sťažovateľky disponovať so stavebným materiálom v jej vlastníctve s tým, že súd mal za preukázané, že išlo o bežné stavebné materiály. Sťažovateľka v konaní nevysvetlila jeden z predpokladov náhrady škody daný hypotézou hmotnoprávnej normy (§ 373 Obchodného zákonníka), a to porušenie povinností žalovaného zo záväzkového vzťahu. Vyhodnotenie zisteného skutkového stavu a jeho právne posúdenie o nepreukázaní predpokladov zodpovednosti za vznik škody podľa § 373 až § 386 Obchodného zákonníka považuje ústavný súd za správne a ústavne udržateľné. Je preto akceptovateľná a logická odpoveď najvyššieho súdu o bezpredmetnosti výhrad sťažovateľky týkajúcich sa výšky škody na znehodnotenom materiáli (v hodnote 19 435,47 eur), ak primárne nebol preukázaný základ nároku (bod 24, 24.1 uznesenia najvyššieho súdu).

15. Vo vzťahu k zásadnej sťažnostnej námietke zameranej na vadu dokazovania pred odvolacím súdom (aj pred prvostupňovým súdom), ktorá bola predmetom dovolacieho prieskumu v rámci namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP, ústavný súd zdôrazňuje, že ak sa najvyšší súd stotožní s odôvodnením dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a poukáže naň, uvedený postup nepredstavuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, ak dovolací súd vo väzbe na dovolacie námietky konkrétne uvedie, kde sú dôvody na konečné rozhodnutie odvolacieho súdu, pričom tieto musia byť právne a logicky konzistentné, tieto dôvody z pozície dovolacieho súdu vyhodnotí a následne vysvetlí, prečo považuje odvolacie rozhodnutie za postačujúce (m. m. II. ÚS 482/2021, I. ÚS 261/2023). Ústavný súd preto ďalej posudzoval, či dovolací súd poskytol sťažovateľke dostatočnú odpoveď na načrtnutý procesno-právny problém v podobe nevykonania navrhovaného výsluchu znalca s tvrdeným následkom odňatia možnosti uniesť dôkazné bremeno a tiež s následkom neúspechu v spore.

16. Z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd značnú pozornosť venoval práve otázkam dokazovania v odvolacom a prvostupňovom konaní (bod 28 až 37). Najvyšší súd sa v bode 31 (ako aj tomuto predchádzajúce body 28 až 30, pozn.) zrozumiteľne vysporiadal so sťažovateľkinou kritikou procesného postupu odvolacieho súdu spočívajúceho v nenariadení pojednávania. V bode 34 odkázal na konkrétny bod odôvodnenia rozsudku krajského súdu (bod 13 v spojení s bodom 13 rozsudku okresného súdu) obsahujúci odpoveď na odvoláciu námietku sťažovateľky o nevykonaní ňou navrhnutého dokazovania z dôvodu nadbytočnosti, keďže primárne bolo potrebné ustáliť posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku na náhradu škody (por. bod 14 tohto uznesenia). Neopomenul ani sťažovateľkou tvrdený následok nevykonania ňou navrhovaného dokazovania v podobe nedostatočného zistenia rozhodujúcich skutočností; vysvetľujúc podstatu zákonnej možnosti súdu vypočúť znalca (§ 208 ods. 3 CSP), v bode 36.1 vyhodnotil nevykonanie tohto dôkazu tým, že nebol dôvod pochybovať o záveroch znaleckého dokazovania, a to opätovne v kontexte záveru konajúcich súdov o nedôvodnosti uplatneného nároku sťažovateľky (por. bod 14 tohto uznesenia). Následne podčiarkol, že sa s touto okolnosťou súdy náležite vysporiadali v odôvodnení svojich rozhodnutí. Pokiaľ teda ide o dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, ústavný súd nezistil žiadne ústavne relevantné defekty odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

17. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP, ústavný súd tu pripomína, že podľa § 45 zákona o ústavnom súde je viazaný rozsahom i dôvodmi návrhu na začatie konania (ústavnej

sťažnosti). Sťažovateľka v sťažnostnej argumentácii nenamieta, že jej dovolanie nebolo vecne prejednané. Keďže namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia (bod 7 tohto uznesenia) k dovolaniu ako celku, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa s namietaným právnym posúdením veci zaoberal, vyhodnotil ho ako otázku posúdenia (ne)uznesenia dôkazného bremena (bod 46), resp. ako spochybňovanie vyhodnotenia dôkazov odvolací súdom (bod 50). Odkázal na vlastné rozhodnutia dokumentujúce judikatúru v otázke bremena procesnej zodpovednosti (bod 46) a vyvodil záver, že právnou otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka, kto je v danom spore nositeľom dôkazného bremena (bod 48), a nie posúdenie otázky, či strana sporu uniesla dôkazné bremeno (bod 46.1). Aj v súvislosti s týmto dovolacím dôvodom je zrejmé, na akom východisku bol konštatovaný záver o tom, že nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum, ktorému z ústavnoprávneho hľadiska nemožno nič vytknúť.

18. Ústavný súd na podklade uvedených dôvodov uzatvára, že odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu plne zodpovedá požiadavkám na odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplývajúcim zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý súdny proces čl. 6 ods. 1 dohovoru.

18.1. Pokiaľ ide o namietané čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ktoré sťažovateľka prepája s právom na súdnu ochranu, majú charakter všeobecného ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy, a primárne neformulujú základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby. Keďže ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o porušení konkrétnych individuálnych základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd, z uvedeného dôvodu neexistuje priama príčinná súvislosť medzi sťažovateľkinými námietkami a už označenými referenčnými článkami ústavy.

18.2. Sťažovateľka popri primárnej námietke vady dokazovania a neodôvodnenosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu namieta aj porušenie ústavnej zásady rovnosti účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 37 ods. 1 listiny a čl. 14 ods. 1 paktu. Podstata tohto základného práva spočíva v tom, že strany civilného sporového konania majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia sporovej strany (porovnaj PL. ÚS 43/95, II. ÚS 35/02, II. ÚS 121/02, II. ÚS 135/05, IV. ÚS 126/09). Tvrdenia sťažovateľky o jej znevýhodnení v jej procesnom postavení pri vyvažovaní dotknutých v kolízii stojacich záujmov sú nielenže nedostatočne odôvodnené (či už po skutkovej alebo po právnej stránke), sú aj nedôvodné. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, ako aj tomuto rozhodnutiu predchádzajúce rozhodnutia nižších súdov nie sú výsledkom nesprávneho vyvažovania jednotlivých záujmov sporových strán, ale nevyhnutným dôsledkom neuznesenia dôkazného bremena sťažovateľky pri tvrdení o jej nároku na náhradu škody podľa prislúchajúcich ustanovení Obchodného zákonníka.

18.3. Ústavný súd sa v danom prípade zaoberal otázkou aplikovateľnosti charty, a to na podklade povahy charty z hľadiska rozsahu jej pôsobnosti, ako aj zásad interpretácie čl. 47 charty (por. bod 46 a 47 nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 6/2022 z 14. apríla 2022). Keďže sa v prípade sťažovateľky rozhodovalo o jej veci na základe vnútroštátneho práva, nejde o žiaden z prípadov (bod 47 posledná veta nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky

sp. zn. I. ÚS 6/2022 zo 14. apríla 2022), ktoré by opodstatňovali aplikovateľnosť charty v tomto konkrétnom prípade.

19. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (e (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní neidentifikoval žiadne signály odôvodňujúce úvahu o možnom vyhovení ústavnej sťažnosti po jej prijatí na ďalšie konanie, odmietol ju v tejto časti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

20. Nad rámec už uvedených skutočností ústavný súd upozorňuje na formálny nedostatok ústavnej sťažnosti v podobe odkazu na v súčasnosti už neúčinný zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov. Uvedená skutočnosť však sama osebe nemala vplyv na posúdenie toho, či je možné návrh prijať na ďalšie konanie. Každé podanie totiž posudzuje ústavný súd podľa jeho obsahu (§ 39 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu